

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci navrhovateľky: **V., bytom K.,** proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Čadci, pracovisko K.,** ul. Litovského č. 607, K., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu zo dňa 27. septembra 2006 č. 45-003/2006, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 10Sp 41/2006-45 zo dňa 11. júla 2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10Sp 41/2006-45 zo dňa 11. júla 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia potvrdil. Odporcovi trovy konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho mal preukázané, že v danej veci žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím rozhodol podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátenie vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení

neskorších predpisov (ďalej len reštitučný zákon) tak, že navrhovateľka nespĺňa podmienky ustanovené v § 2 a 3 reštitučného zákona, a teda jej nenavrátil vlastnícke právo a nepriznal nárok na náhradu za pozemky v kat. úz. K. - pkn. parc. č. X., pôvodne zapísanej v pozemkovej knihe vl. č. X., pkn. parc. č. X., zapísanej v pozemkovej knihe vl. č. X., pkn. parc. č. X., zapísanej v pozemkovej knihe vl. č. X. z dôvodu, že pozemky neprešli na štát alebo inú právnickú osobu v rozhodnom období od 25.2.1948 do 1.1.1990 spôsobom uvedeným v § 3 reštitučného zákona a súčasne z dôvodu, že navrhovateľka nespĺnila podmienku § 2 reštitučného zákona, nakoľko v konaní nepreukázala vlastníctvo pôvodného vlastníka k pôvodným parcelám. Z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že navrhovateľka si uplatnila u žalovaného správneho orgánu v zákonnej lehote nárok podľa reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v kat. úz. K.; oprávnenosť osoby si odvodzovala po S., svojom manželovi; reštitučný nárok si uplatnila podľa § 3 ods. 1, písm. o/ reštitučného zákona, podľa ktorého vlastníctvo k žiadaným nehnuteľnostiam prešlo na štát alebo inú právnickú osobu bez právneho dôvodu; z výpisov pozemkovej knihy pôvodných parcel, ku ktorým si navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok parc. č. X., zapísanej PK vl. č. X., parc. č. X., zapísanej v PK vl. č. X., parc. č. X., zapísanej v PK vl. č. X., a ani z identifikácie parcel vyhotovenej správou katastra k týmto pozemkom nevyplývalo, že by S. svedčalo k uvedeným pozemkom vlastníctvo alebo spoluvlastníctvo; navrhovateľka v správnom konaní k preukázaniu vlastníctva pôvodného vlastníka k žiadaným pozemkom nepredložila žiadne dôkazy okrem Dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku k parc. č. X. o výmere 577 m², kat. úz. K. zo dňa 16.6.1980 č. RII 78/80. Podľa názoru krajského súdu žalovaný správny orgán nemohol reštitučnému nároku vyhovieť, pretože listinné dôkazy a podklady rozhodnutia, z ktorých správny orgán vychádzal nepreukazovali vlastníctvo pôvodného vlastníka, od ktorého by mohla odvodiť svoje postavenie ako oprávnenej osoby a zároveň preukázať, že v rozhodnom období došlo k prechodu na štát. Poukázal na to, že pokiaľ neboli predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve pôvodného vlastníka, ktorého navrhovateľka označila, nebolo možné v spojení s touto skutočnosťou ani riešiť otázku prechodu na štát. Preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za vecne správne, a preto ho potvrdil.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľka bola v konaní neúspešná a odporca si trov konania neuplatnil, a preto mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala navrhovateľka. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudok krajského súdu považovala za vecne nesprávny. Vytýkala súdu prvého stupňa, že sa jej námietkami uvedenými v opravnom prostriedku riadne nezaoberala a vôbec nezohľadnil vady správneho konania, ktoré mali priamy vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Namietala, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam a napadnuté rozhodnutie v neposlednom rade trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že krajský súd opomenul, že tvrdenia odporcu sú v zjavnom rozpore s obsahom spisov. Poukázala na to, že je nesporné, že podľa geometrického plánu Geodézie n. p. Ž. vyhotoveného Ing. K. zo dňa 23.1.1980 bol pôvodný pozemok v kat. úz. K. parc. č. X. o výmere 2239 m² rozdelený na tri pozemky parc. č. X., o výmere 1437m², parc. č. X., o výmere 225 m² a parc. č. X., o výmere 577 m² a podľa predmetného geometrického plánu pritom boli s manželom S. vedení ako vlastníci (BSM) pôvodného pozemku parc. č. X. o výmere 2239 m². Vytýkala súdu prvého stupňa, že uvedenou skutočnosťou sa pri svojom rozhodovaní vôbec nevyporiadala a plne ju ignoroval, ktorým postupom vôbec nevyhodnotil dôkazy, ktoré mu predložila s opravným prostriedkom. Vyjadrila pochybnosti o nezáujatosti pracovníkov správy katastra, ktorí odporcovi predkladali všetky podklady, o ktoré odporca následne oprel svoje rozhodnutie, pretože je zrejmé, že zmluvy, ktorými disponoval jej manžel pred smrťou, neboli odporcovi vydané.

Odporca na odvolanie navrhovateľky sa vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi a tvrdeniami navrhovateľky uvedenými v jej odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach odvolania a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný nevyhovел nároku navrhovateľky uplatnený podľa reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva k žiadaným nehnuteľnostiam, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa

ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný v rámci konania podľa reštitučného zákona navrhovateľke nenavrátil vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam a ani jej nepriznal za ne právo na náhradu.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3, 5 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad. Na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu podľa odsekov 2 a 4 možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 3 ods. 1 reštitučného zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku:

výroku o prepadnutí majetku, prepadnutí veci alebo zhabaní veci v trestnom konaní, prípadne v trestnom konaní správnom podľa skorších predpisov, ak bol výrok zrušený podľa osobitných predpisov,

- a) **odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme,**
- b)
- c) **postupu podľa § 453a Občianskeho zákonníka alebo podľa § 287a zákona č. 87/1950 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení zákona č. 67/1952 Zb.,**

odňatia bez náhrady postupom podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov,

d) vyhlásenia zmluvy o postúpení pohľadávok pre prípad vyst'ahovania (tzv. renunciačné vyhlásenie),

e)

f) toho, že občan zdržiavajúci sa v cudzine nehnuteľnosť zanechal na území Slovenskej republiky alebo ktorého majetok prešiel na štát podľa zákona č. 183/1950 Zb. o majetku zanechanom na území Československej republiky osobami, ktoré optovali pre Zväz sovietskych socialistických republík a presídlili na jeho územie,

g)

h) zmluvy o darovaní nehnuteľnosti uzavretej darcom v tiesni,

i)

j) dražobného konania uskutočneného na úhradu pohľadávky štátu,

k)

l) súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhlásila za neplatnú zmluva o prevode majetku, ktorou občan pred odchodom do cudziny previedol vec na iného, ak dôvodom neplatnosti bolo opustenie republiky, prípadne uznanie takejto zmluvy účastníkmi za neplatnú; v takom prípade je oprávnenou osobou nadobúdateľ podľa uvedenej zmluvy, a to aj ak táto zmluva nenadobudla účinnosť,

m) kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok,

odmietnutia dedičstva v dedičskom konaní urobeného v tiesni,

n) vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená,

o) vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady,

- p) znárodnenia vykonaného v rozpore s vtedy platnými predpismi alebo bez vyplatenia náhrady,
- q) prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu,
- r) politickej perzekúcie alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody,
- s) odovzdania do vlastníctva družstva podľa osobitných predpisov,
- t) prikázania do užívania právnickej osoby na základe zákona č. 55/1947 Zb. o pomoci roľníkom pri uskutočňovaní poľnohospodárskeho výrobného plánu alebo vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. o niektorých opatreniach na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby,
- u) prevodu na štát spoločne užívaných singulárnych lesov a lesných družstiev, ak členmi družstva boli aj fyzické osoby; na prevzatie tohto majetku sa použijú osobitné predpisy.

Podľa § 2 ods. 1, 2 právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby poradiť taxatívne ustanovenom v písmene a/ až e/.

Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona

a súčasne **preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2 ako aj že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.2.1948 do 1.1.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2,3 právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 (do 31.12.2004) a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zákon č. 229/1991 Zb.).**

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona o pôde sú príslušné pozemkové úrady podľa § 5 reštitučného zákona v spojení s § 5 ods. 5, písm. g/ zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie. (§ 32 Správneho poriadku).

Správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav, a zo skutkových okolností vyvodil správny právny názor, z ktorých dôvodov v danej veci boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, v danej veci zistil, že navrhovateľka si dňa 28.12.2004, v zákonnej lehote, uplatnila na Obvodnom pozemkovom úrade v Čadci v zmysle reštitučného zákona podľa § 3 ods. 1, písm. o/ nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom pkn. parc. č. X., X., X., ktorý špecifikovala žiadosťou zo dňa 15.2.2006 na parc. č. X.,X. a X., ktoré prešli do vlastníctva štátu v rozhodnej dobe v dôsledku právneho dôvodu podľa § 3 ods. 1, písm. o/ reštitučného zákona, právo si uplatnila po pôvodnom vlastníkovi S., jej manželovi. Obvodný pozemkový úrad v Čadci preskúmaným rozhodnutím navrhovateľke nenavrátil vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam a ani jej nepriznal za ne právo na náhradu z dôvodu, že neboli splnené zákonné podmienky podľa § 2, 3 reštitučného zákona, pretože pozemky neprešli na štát alebo inú právnickú osobu v zákonom určenej lehote spôsobom uvedeným v ustanovení § 3. Navrhovateľka v opravnom prostriedku proti uvedenému rozhodnutiu pozemkového úradu uviedla, že parc. č. X., X., ktorú kúpili v celosti, sa časom rozdelila na viacero parciel a na ňu prešla parcela č. X., ktorá má len 577 m² a ostatné parcele č. X., X./5 a X. nevie ako sa dostali na nových majiteľov. V doplnení opravného prostriedku namietala nedostatočne zistený skutkový stav správnym orgánom a jeho nesprávne právne posúdenie veci. Poukazovala na rozpor tvrdení správneho orgánu s obsahom spisu. Dôvodila, že podľa geometrického plánu zo dňa 23.1.1980 boli s manželom vedení ako bezpodieloví spoluvlastníci pôvodného pozemku parc. č. X. o výmere 2239 m². Súčasne uviedla, že nedostatočné zistenie skutkového stavu veci ako aj právneho stavu odporcom a správou katastra podľa jej názoru vyplýva z dôvodu existencie silných lokálnych väzieb a zaujatosti. Namietala, že pracovníci správy katastra jej dlhodobo odopierajú vydať všetky súvisiace podklady a znemožňujú jej získať všetky podstatné dôkazy a informácie.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne preskúmal zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a postupu, ktorý mu predchádzal a dospel k správne záveru, že žalovaný správny orgán postupoval v súlade s reštitučným zákonom.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že na základe skutkových okolností v danej veci nevyplýva vlastníctvo k pozemkom, ku ktorým si navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok (parc. č. X., X., X.) v prospech jej nebohého manžela. Z výpisov pozemkovej knihy pre kat. úz. K. na žiadané pozemky a to vložka č. X. (parc. č. X.), vl. č. X. (parc. č. X.) a vl. č. X. (parc. č. X.) vyplýva, že ako pôvodní vlastníci, resp. spoluvlastníci uvedených pozemkov sú uvedené iné osoby ako S., od

ktorého si navrhovateľka odvodzovala svoj reštitučný nárok. Správny orgán v preskúmvanej veci správne a v súlade so zákonom postupoval, keď napriek tomu, že navrhovateľka v správnom konaní nepredložila listiny preukazujúce vlastníctvo jej nebohého manžela k pozemkom uplatneným v reštitučnej žiadosti, si zadovážil listiny preukazujúce vlastníctvo k uplatneným pozemkom. Zo skutkových zistení na základe výpisov z pozemkovej knihy, identifikácie parciel ako aj z geometrického plánu z roku 1980 a kópie katastrálnej mapy v danej veci vyplýva, že pozemky parc. č. X., X. a X. boli rozparcelované, v rámci ktorého procesu vznikla parc. č. X., ktorá bola následne rozdelená na parc. č. X., X. a X. a to na základe geometrického plánu z 23.1.1980, pričom pozemok parc. č. X. bol daný do osobného užívania navrhovateľky a jej manžela na základe rozhodnutia ONV v Čadci, finančný odbor č. Fin 432/80/ maj z 13.6.1980 a Dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku zo dňa 16.6.1980 č. R II 78/80.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietky navrhovateľky, že súd prvého stupňa sa náležite nezaoberal námietkami ňou uplatnenými v jej opravnom prostriedku a nechal bez povšimnutia, že podľa predmetného geometrického plánu boli s manželom S. vedení ako vlastníci (BSM) pôvodného pozemku parc. č. X. o výmere 2239 m².

Z výkazu výmer geometrického plánu z 23.1.1980 vyplýva zápis doterajšieho stavu, kde je zapísaná EN parc. č. X. lúka, vo výmere 2239 m², LV č. X. a zápis nového stavu parc. č. X., lúka, vo výmere 1437 m² v časti vlastníka, užívateľ (437), a parc. č. X., lúka, vo výmere 225 m² a parc. č. X., lúka vo výmere 577m² a pri obidvoch týchto parcelách v časti vlastníka, užívateľ je uvedený Č. a V.. Geometrický plán je geometrickým znázornením pozemkov a je podkladom pre zmeny alebo iné úpravy pozemkov v katastrálnom operáte, nikdy však nie je sám osebe vlastníckou listinou, preukazujúcou vznik, zmenu alebo zánik vlastníckeho práva k pozemku. V roku 1980 bol predmetný geometrický plán vypracovaný zrejme za účelom zriadenia práva osobného užívania k pozemkom v ňom vyznačených. Z uvedeného dôvodu navrhovateľku alebo jej nebohého manžela nie je možné považovať za pôvodného vlastníka pozemku parc. č. X., lúka vo výmere 2239 m².

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku navrhovateľky znesenú v odvolaní ako aj v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, ktorou vyjadrila pochybnosti o nezaujatosti pracovníkov správy katastra, ktorí odporcovi predkladali všetky podklady, a o ktoré odporca následne oprel svoje rozhodnutie, pretože je zřejmé, že zmluvy ktorými

disponoval jej manžel pred smrťou, neboli odporcovi vydané. Po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia odporcu v rozsahu vznesenej námietky, odvolací súd dospel k záveru, že z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že takúto námietku navrhovateľka vzniesla v priebehu správneho konania, a preto sa ňou správny orgán nemohol ani zaoberať. Žalovaný správny orgán postupoval správne, keď na uplatnené pozemky si žiadal od správy katastra identifikáciu parciel ako technický podklad, akým spôsobom boli evidované žiadané pozemky v katastri nehnuteľností, pričom identifikácia parciel nie je dôkazom o tom, kto je vlastníkom pozemkov a ani dôkazom o tom na základe, akého titulu uvedený vlastník nadobudol vlastníctvo k nemu. Podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona práve navrhovateľku zaťažovala povinnosť preukázať splnenie zákonných podmienok podľa § 3 reštitučného zákona, teda predložil vlastnícke listiny, z ktorých by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti vyplývalo vlastníctvo pôvodného vlastníka, od ktorého si uplatňovala svoj reštitučný nárok, pričom navrhovateľka si túto povinnosť v správnom konaní pred žalovaným správnym orgánom nespĺnila. Na dôvažok navrhovateľka túto svoju námietku ani bližšie neodôvodnila. Odvolací súd vzhľadom na uvedené jej námietku považoval za nedôvodnú, nemajúcu vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správny orgán v danej veci si pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že navrhovateľka si síce uplatnila reštitučný nárok na žiadané pozemky v zákonnej lehote podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona, avšak nebolo preukázané, že vlastníkom žiadaných pozemkov bol jej manžel S., z ktorých dôvodov nespĺnila zákonnú podmienku ustanovenú v § 2 ods. 1, 2 reštitučného zákona.

Pokiaľ navrhovateľka v konaní tvrdila, že splnila zákonné podmienky v zmysle ustanovení reštitučného zákona, bolo jej povinnosťou podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona v spojení s § 33 ods. 1 Správneho poriadku predložiť správnemu orgánu alebo mu navrhnúť také dôkazy, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti jej tvrdenie potvrdzovali. Nesplnenie si tejto povinnosti malo za následok neunesenie dôkazného bremena spôsobujúce neprihliadnutie na takéto tvrdenie. Správny orgán postupujúc podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správne zisťoval skutočný stav vo veci, pričom z listinných dôkazov tvrdenia uvádzané navrhovateľkou v žiadosti o navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady

k pozemkom sa nepreukázali. Súčasne z predloženého administratívneho spisu nevyplýva, že by správny orgán listinné podklady, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia a svoj právny záver, zadovážil v rozpore so zákonom, resp. že by nekonal v súčinnosti s navrhovateľkou.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože jej nevzniklo právo na ich náhradu v dôsledku jej neúspechu v konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. júla 2009

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová